

РЕШЕНИЕ

№ 6887

гр. София, 17.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в публично заседание на 25.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **8139** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл. 145-178 АПК, вр. с чл. 33к, ал. 1 – 22 от ЗЧРБ.

Производството е образувано по повод на жалба на В. Пружински, гражданин на У., притежаващ международен документ за самоличност (паспорт) № FB946355, издаден на 24.11.2015 г. и валиден до 24.11.2025 г. срещу отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Синя карта на ЕС“ рег. № 5364р – 17309 от 12.08.2022 г.

В жалбата са развити доводи, че отказът е незаконосъобразен. Посочено е, че от заявителя е представена служебна бележка с изх. № 370 / 19.07.2022 г. от отдел „Човешки ресурси“ на „Луфтханза Техник София“ ООД, заведен под писмо рег. № 536400 – 30901 / 22.07.2022 г. по описа на Дирекция „Миграция“, в която деклараторът посочва, че към 19.07.2022 г. лицето със съответните данни и ЛНЧ се намира на работа в дружеството и брутно му месечно трудово възнаграждение към 19.07.2022 г. е в размер на 2563, 00 лева. Претендират се разноси по делото – хонорар за адвокат в размер на 600 лева и държавна такса в размер на 10 лева.

В съдебно заседание, оспорващият В. Пружински, редовно и своевременно призован, не се явява. Представява се от адв. М..

Ответникът по оспорването - Директор на дирекция „Миграция” - МВР, редовно и своевременно призован, се представлява от юрк. В. Ч., който изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира разноси.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, представлява се от прокурор

Тони Петрова. Намира жалбата за неоснователна. Иска от съда да се потвърди обжалвания административен акт.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, при условията на чл. 142, ал. 1 АПК, вр. с чл. 188 ГПК, прие за установено следното:

На 15.06.2022 година, П. В., в качеството си на пълномощник на „Луфтханза Техник София“ ООД, е подал заявление до дирекция „Миграция“ за предоставяне на право на продължително пребиваване на чужденец в Република България за лицето В. Пружински на основание чл. 33к от Закона за чужденците в Република България.

На 12.08.2022 г., ответникът по оспорването издал оспорения отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Синя карта на ЕС“ рег. № 5364р – 17309.

В мотивите си административният орган е приел, че съгласно чл. 17, ал. 2, т. 2 от Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност (ЗТМТМ), за упражняване на висококвалифицирана заетост е необходимо брутната работна заплата, посочена в трудовия договор на чужденеца, да е най-малко 1, 5 пъти по – висока от средната работна заплата в Република България съгласно наличните данни за последните 12 месеца преди сключване на трудовия договор.

Административният орган е установил, че към заявлението е приложено копие на трудов договор от 2018 г., в което месечното възнаграждение, договорено с чужденеца е в размер на 1650 лева, което не отговаря на изискванията на чл. 17, ал. 2, т. 2 от ЗТМТМ. В приложеното към трудовия договор допълнително споразумение от 23.05.2022 г. е уговорено продължаване на срока на трудовия договор, като липсват клаузи относно актуализиране на размера на трудовото възнаграждение.

Изискано е от заявителя да предостави нов трудов договор, съобразен с изискванията на чл. 17, ал. 2, т. 2 от ЗТМТМ, в който е уговорено трудово месечно възнаграждение в размер не по-малък от 2300 лева. До дата 04.08.2022 г. такъв не е представен от заявителя.

Получено е отрицателно становище от Агенция по заетостта. Това обстоятелство е наложило да се издаде отказ от издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Синя карта на ЕС“ на В. Пружински.

Отказът е връчен лично на оспорващия на дата 15.08.2022 година.

Недоволен от този отказ, жалбоподателят го обжалва по съдебен ред пред АССГ.

При така установената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл. 149 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.

Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Оспореният Отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България по чл. 33к от ЗЧРБ, рег. № 5364р – 17309 от 12.08.2022 г. на директора на дирекция „Миграция” - МВР, представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност по критериите, визирани в разпоредбата на чл. 146 АПК. При проверката, съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материалноправните и процесуалноправните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Отказът е издаден от компетентен орган. Това е директорът на дирекция „Миграция” - МВР, на когото изрично разпоредбата на чл. 33к, ал. 16 от ЗЧРБ възлага той или оправомощено от него длъжностно лице да издава или отказва издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Синя карта на ЕС" в срок до 60 дни от подаване на заявлението, когато чужденецът е с разрешено право на продължително пребиваване на територията на Република България.

Съобразно чл. 170, ал. 2 АПК, когато се оспорва отказ за издаване на административен акт, оспорващият трябва да установи, че са били налице условията за издаването му. В разпореждането за насрочване на делото на жалбоподателя са дадени указания, че на основание чл. 144 АПК, във вр. с чл. 154 от ГПК, той трябва да установи главно и пълно фактите и обстоятелствата, посочени в жалбата, на които основава своите искания и възражения. Жалбоподателят е този, който трябва да докаже, че към момента на подаване на заявлението са били налице всички юридически факти, установени в хипотезата на чл. 33к ЗЧРБ.

Съгласно чл. 17, ал. 1 от Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност, достъпът до пазара на труда със "Синя карта на Европейския съюз" се разрешава от Министерството на вътрешните работи след получено положително писмено становище от изпълнителния директор на Агенцията по заетостта, без да се прилага условието на чл. 7, ал. 1, т. 1. Съгласно алинея втора на чл. 17, в случаите по ал. 1 е необходимо: 1. работникът - гражданин на трета държава, да притежава необходимата за съответната работа компетентност - придобито висше образование, което се удостоверява с диплома, удостоверение или друг документ, издаден от компетентен орган, след обучение с продължителност, не по-малка от три години, проведено от образователна институция, призната като висше училище от съответната държава; 2. brutната работна заплата, посочена в трудовия договор на работника - гражданин на трета държава, да бъде най-малко 1,5 пъти по-висока от средната работна заплата в Република България съгласно наличните данни за последните 12 месеца преди сключването на трудовия договор; 3. срокът на трудовия договор да е не по-кратък от 12 месеца.

Съгласно чл. 33к, ал. 1 от ЗЧРБ, разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Синя карта на ЕС" могат да получат чужденци, които отговарят на условията за упражняване на висококвалифицирана заетост съгласно българското законодателство и притежават виза по чл. 15, ал. 1 или разрешение за продължително пребиваване в Република България. Съгласно чл. 33к, ал. 2 ЗЧРБ, разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Синя карта на ЕС" се издава за срок до 4 години. Когато срокът на трудовия договор е по-кратък, разрешението се издава за срока на договора, удължен с три месеца, като може да се подновява при наличие на основания за преиздаването му.

Видно от представените по делото доказателства жалбоподателят не отговаря на условието на чл. 17, ал. 2, т. 2 от ЗТМТМ. По силата на тази разпоредба brutната работна заплата, посочена в трудовия договор на работника - гражданин на трета държава, трябва да бъде най-малко 1,5 пъти по-висока от средната работна заплата в Република България съгласно наличните данни за последните 12 месеца преди сключването на трудовия договор. Жалбоподателят не отговаря на това условие. Разпоредбата е императивна – brutната работна заплата трябва да е посочена в трудовия договор на работника.

Във връзка с това основният спорен по делото момент е каква е тежестта на

представената служебна бележка. Тя е частен документ. В нея е посочено, че брутно трудово възнаграждение на В. Пружински е в размер на 2563, 00 лева. Посочено е, че бележката е издадена, за да послужи пред Агенция по заетостта. П. е от служител в отдел „Човешки ресурси“ на „Луфтханза Техник София“ ООД. Съгласно чл. 180 ГПК частният документ, подписан от лицето, което го е издало, съставлява доказателство, че изявлението е направено от това лице. Тоест той е доказателство за авторството на документа, но не и за размера на брутно трудово възнаграждение на В. Пружински. Отделно от това основателни са аргументите, изложени в хода по същество от процесуалния представител на ответника, че административният орган действа при условията на обвързана компетентност. Той е длъжен да се съобрази със становището на Изпълнителния директор на Агенция по заетостта. Ако то е отрицателно, органът няма компетентност да го изключи от доказателствата по административната преписка и да издаде искания акт.

Вече беше посочено, че в конкретния случай се обжалва отказ за издаване на административен акт. Тежестта да докаже, че са били налице условията да се издаде актът е на жалбоподателя. В случая не са представени конкретни доказателства, освен обсъдената служебна бележка. Във връзка с това неоснователно е твърдението на процесуалния представител на жалбоподателя, че органът не е проверил служебно наличието на предпоставките, които е заявил жалбоподателят за издаване на желан акт. Административният орган е длъжен да провери онези факти, които са установени в хипотезата на правната норма. В разпоредбата на чл. 17, ал. 2, т. 2 ЗТМТМ категорично е посочено, че брутната работна заплата трябва да е посочена в трудовия договор на работника. Органът трябва да вземе предвид само трудовия договор, респ. анекс към него, когато търси отговор на въпроса, какво е брутно трудово възнаграждение на кандидата. За органа не е налице оперативна самостоятелност да преценява наличието на този факт от други източници – служебна бележка, ведомост, справка от НОИ, НАП и т. н. Във връзка с това неоснователни са аргументите, които са изложени в жалбата до съда, че административният орган не е изискал служебно информация от НОИ и НАП.

Неоснователно и е възражението, че органът не е взел предвид разпоредбата на чл. 6, ал. 4 от трудовия договор на В. Пружински. Действително по силата на тази разпоредба работодателят има право веднъж годишно да преразглежда възнаграждението. Това е една правна възможност, но не са представени убедителни доказателства, че „Луфтханза Техник София“ ООД се е възползвала от нея.

По изложените съображения настоящият състав намира, че жалбата се явява неоснователна. Оспореният административен акт е законосъобразен.

С оглед изхода на спора, претенцията на ответника по оспорването за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна и подлежи на уважаване. На основание чл. 143, ал. 3 АПК на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение при условията на чл. 37 от Закона за правната помощ. Приложима е разпоредбата на чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ (в сила от 01.01.2006 г., приета с ПМС № 4 от 06.01.2006 г.) С оглед фактическата и правна сложност на делото трябва да се присъдят разноски в размер на 100 лева.

Воден от горното и на основание чл. 172 АПК, Административен съд София- град

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Пружински, гражданин на У., притежаващ международен документ за самоличност (паспорт) № FB946355, издаден на 24.11.2015 г. и валиден до 24.11.2025 г. срещу отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Синя карта на ЕС“ рег. № 5364р – 17309 от 12.08.2022 г.

ОСЪЖДА В. Пружински, гражданин на У., притежаващ международен документ за самоличност (паспорт) № FB946355, да заплати на Министерството на вътрешните работи разноски по водене на делото в размер на 100 лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок.

СЪДИЯ: